

MAGAZIN

cultural-istoric și de informație

REVISTĂ A ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI

Director: Vasile TODI

Redactor-șef: Ștefan TARJOC

VEȘNICIA SCRITORULUI

SE SCUMPEȘTE VIAȚA

În vreme ce stăpânii se ceartă, pe slugi le doare părul. Vrajba dintre partide a orbit lumea.

Vrajba din sânul fiecărui partid ține încordată atenția tuturor. Stând cu ochii jinti la sforle ce se trag în partidul național-țărănesc, ori cu urechile ciulite la declarațiile grave ce se produc în partidul național-liberal, contribuabilul nici n-a băgat de seamă că i s-au urcat impozitele, că nota de cheltuieli crește în liecare zi, și că, în general, în jurul lui, viața se scumpește.

Partidele de guvernământ, preocupate cu elaborări de programe și cu corectări de programe mai de mult elaborate, nu vad nimic, nu aud nimic. Pe ele un singur lucru le interesează: când pleacă guvernul? Fiecare trage nădejde să-și bage cadrele electorale de partid în cadrele bugetare ale statului. Asta e tot. Pentru asta se zbat toți. Trustrile își fac pur și simplu de cap.

Ciții bilanțurile pe 1934 ale câtorva mari întreprinderi. Câștigurile realizate de ele pentru folosul câtorva sute de acționari sânt scandalos de mari.

Duceți-vă, dacă aveți vreme, la doua-trei adunări generale ale unor asemenea întreprinderi. Veți găsi acolo aceleași chipuri puhave de lene, aceleași fețe sătule, aceleași pânțele ghițuite.

Pentru aceste puține fețe și pentru aceste puține pânțele țara e stoarsă și contribuabilul mărunț ingenuncheat și înăbușit. Marii contribuabili sânt, dacă nu ocoliți, în tot cazul menajați. Fiscul se poarta cu ei cu mânuși, să nu-i supere.

A fost vorba de o „listă neagră” a marilor contribuabili, care nu-și plătesc impozitele. Contribuabilii corecți o așteptau. „Lista neagră” a fost dată la fund. De cum s-a aflat în posesia ei, Ministerul de Finanțe a tăimuit-o. Erau trecute, probabil, pe această

Epigrama lunii

*Să respectăm subsolul,
Desfășurând hotarul:
Păstrați-vă petrolul,
Lăsați-ne ... Cotnarul.*

Păstorel

listă de răi și mari contribuabili, prea multe nume simandicoase. Se putea oare ca Ministerul de Finanțe să se dovedească lipsit de eleganță ?

leri s-a publicat lista noilor taxe și impozite. De ce sânt lovite prin noile taxe tocmai alimentele

Zaharia STANCU

3 martie 1935

(continuare în pag. a 2-a)

Colțul credinței strămoșești

*Amărăște prilejul ce-l
bun și păzește-te de cel
rău*

*și nu te vei rușina de
sufletul tău.*

*Căci există o rușine
care aduce păcatul*

*și există o rușine care
e slavă și har.*

*Nu-ți apropia pe nimeni
împotriva sufletului tău*

*și nu te speria de
propria ta cădere.*

*Nu te rușina să-ți
mărturisești păcatele*

*și nu sta împotriva
curgerii râului.*

*Nu te înjosi în fața
omului nebun*

*și nu-l măguli pe cel
puternic.*

IISUS, fiul lui Sirah

Bijuterii vitate

ȚARĂ DE PRIPAS

(fragment)

*Un vechi tolbaș de vorbe late,
Om norocos din cale-afară,
S-a pomenit pe neașteptate
Stăpân peste-o întreagă țară.*

*Din ea-și făcu o prăvălie.
Și ca un negustor de treabă,
Pentru ca-n lume să se știe,
Prinse-a striga de la tarabă:*

*„Poftiți aici ! Oricine are
Obrazul fără de rușine
Ș-o conștiință de vânzare...
Poftiți să faceți târg cu mine!*

*Prostie, lene, lingușire,
Eu cumpăr tot. Veniți aici !
Și cei mai năvăliți din fire
Mi-or fi tovarăși și amici.*

*Eu dau tot felul de noroace,
Căci sunt atoateșitorul,
Măririi, averi... Să vie încoace
Toți trântorii ce le duc dorul !..*

*Așa, sunt zece ani de când
Pe norocosul negustor
Îl auzim mereu strigând,
Și mușterii vin de zor.*

*În zece ani ce de-a lingăi
Nu se văzură-n slujbe mari,
Căți oameni fără căpătâi
N-ajunseră milionari!*

*Veniți și voi străni calici,
Și strângeți tot ce-a mai rămas !..*

*.....
Ce să mai faci ? Ce să mai zici ?
Sărmană țară de pripas !*

Alexandru Vlațuță

SCOATEREA LUI DUMNEZEU DIN SOCIETATE

„Lăgarul” comunist, era condamnat, pentru că l-a scos pe Dumnezeu din societate. Sexualitatea era decuplată de procreere și salariul n-avea legătura cu munca la „colectiv”. De aceea terminarea sub Mihail S. Gorbaciov a războiului rece și a experimentului marxist-leninist printr-o salbă de revoluții organizate pașnic de ruși și americani, a creat o stare euforică în toată Europa. Fostele națiuni captive erau ferice c-au scăpat de izolare și de ortodoxo-comuniști. Capitaliștii se bucurau de victoria dreptului omului, de economia de piață de democrație, de globalizare. Entuziasmul n-a durat. De la Niccolo Machiavelli, (1469-1527) știm că după mari schimbări sociale și beții revoluționare, toată lumea are dureri de cap. Nemulțumiți sunt cei care pierd puterea, cei care o preiau se plâng de rezistențe, cei care au fost și rămân dezavantajați n-au motive să fie mulțumiți. „Dictatura de dezvoltare” proletară, ca strategie de modernizare era favorabilă celor promovați de la sat la oraș, unde căpătau locuință, școală, asigurări sociale, un loc de munca. Pentru că industrializarea era mai necesară în țările ortodoxe Rusia, Belarusia, Ucraina, Moldova, România, Bulgaria, prima generație de muncitori e azi dezavantajată, în special cei necalificați. Cei calificați și-au găsit de lucru chiar în vest.

Națiunile din vestul defunctului „Lăgar” ortodoxo-comunist au găsit imediat înțelegere

la frații lor creștinii occidentali, care i-au integrat în corpore în UE. Vizita Papei Ioan

Prof. dr. Viorel ROMAN
consilier academic la Universitatea din Bremen
(continuare în pag. a 2-a)

JOCURI DE CULISE

În ciuda teoretizărilor domnului Aurelian Pavelescu, mi se pare și sunt din ce

nici un patriot român. Dacă ar fi ieșit, (conform dictonului că Revoluția își devorează puii) ar fi fost „înmormântat” repede. Dar azi, când am început să ne deșteptăm, ce-i drept că prea târziu (mintea românului de pe urmă), e aproape imposibil să mai salvăm ceva. Asta înseamnă că nu merită să mai încercăm.

Dacă președintele țării mai ține pe funcții niște oameni din vechea gardă, s-ar putea ca aceștia să fie români adevărați. De fapt puterile străine asta așteptau ... să nu mai aibă cine să ne apere. De orice l-am putea suspecta pe Președinte, doar de faptul că n-ar fi român ... nu. Să dea Domnul să reușească dânsul unde n-am reușit noi până acum. Faptul că domnul Iliescu n-a fost sprijinit de aceiași patrioți până acum, s-ar putea datoră numai mocirlei din jurul Cotrocenilor, care îl face complice prin mitopie politică sau neștiință la jefuirea țării (chiar așa sărac și cinstit dar romantic), fapt recunoscut public în ultimul discurs. Vina e și mai mare, dacă a cunoscut și nu a luat măsuri, iar cedările sale pe toate planurile, atât intern cât și mai ales extern, sunt dovezi de mare slăbiciune. În general de câte ori se schimbă un guvern, acolo sus se schimbă aproape tot, iar noii veniți devin victime inocente, a Jocurilor de culise”, până când noii aleși devin, dacă sunt deștepti, conștienți de ce li se întâmplă. Dar până atunci, cei din subordine au avut grijă

Ștefan TARJOC
(continuare în pag. a 2-a)

ANUL XIII
Nr. 3 (145)

MARTIE
MĂRTIȘOR

ADRESA INTERNET
<http://www.geocities.com/magazinmr>
e-mail: magazinmr@yahoo.com

ISSN:
1453-2700

2006

SE SCUMPEȘTE VIAȚA

(urmăre din pag. 1)

de prima necesitate? Sau, dacă e absolut necesar impozitul acesta indirect, pentru ce el să se rasfrângă asupra consumatorilor în mare majoritate săraci?

O mai bine chibzuită orânduire socială ar îngriji ca acele produse de care nimeni nu se poate lipsi să fie la îndemână tuturor cu prețuri scăzute.

Nu miră pe nimeni faptul că impozitul pe lux nu e aplicat?

Obiectele de lux sunt ocolite de dări. Se importă lunar, de zeci de milioane, fleacuri mărunte și costisitoare pe care regimul vamal al unei țări la strămoșii n-ar trebui nici măcar să le lase să se apropie de granițe. Regimul comerțului exterior care, de la înscăunarea partidului liberal la putere, se modifică săptămânal și nu se mai definește, ar trebui pus la punct și menținut pe o cât mai lungă vreme neschimbat.

Nu s-au urcat numai prețurile produselor de import, ci și prețurile produselor interne.

Lemnele sânt excesiv de scumpe, pâinea de asemenea. Cu ivirea acestei primăveri timpurii s-au înregistrat creșterea prețurilor tuturor alimentelor de primă necesitate. Toată această urcare de prețuri se face pe punga consumatorului mărunț, a alegătorului pe care toate partidele îl gădă

la tălpi când îi solicită votul.

Nu simt dureros, funcționarii cu salariile cunoscute de diverse curbe, urcarea prețurilor?

Nu se află în aceeași situație muncitorii?

Masele, cum se vor mai putea menține clientele ale atâtor case de comerț, când puterea lor de consumație e paralizată?

Am vrea mai puțină zarvă politică.

Am vrea mai puțin zgomot. Grija pentru binele mulțimilor ar trebui să primeze în tot ceea ce fac guvernanții acestei țări.

Și mulțimile, când îi prind pe politicieni cerșindu-le votul, proba că au fost preocupate de aceste griji să le-o ceară, nu altceva.

Se scumpește viața!

Național-tărăniștii alcătuiesc programe de guvernământ și le discută la nesfârșit.

Se scumpește viața!

Național-liberalii pregătesc proiecte de legi financiare, se așază tot mai temeinic în fotolii și fac afacerile fără pic de rușine.

Se scumpește viața!

Contribuabilii (alegători de ieri, de azi și de mâine, consumatorii de ieri, de azi și de mâine) plătesc.

Plătește și rabdă, plătește și tac.

SCOATEREA LUI DUMNEZEU DIN SOCIETATE

(urmăre din pag. 1)

Paul II în România și Bulgaria a pus și aceste țări ortodoxe pe harta UE 2007. Dar ortodoxo-comunismul, perturbă refacerii unității creștine ori reunificarea autentică a Europei cu ajutorul socialismului și ateismului științific și mai nou, din 1989 a filocoexistențismului și a secularizării. Cu toate acestea, nולים, volens, decalajul est-vest e transparent și „Cortina de Fier” e înlocuită de una „de Argint”. Stratagemile ambivalente ortodoxe, atât de apropiere est-vest, cât și de separare și apărare, sunt paradoxale și ineficiente. Gradul de nemulțumire la români, bulgari etc. e în comparație cu a altor națiuni cu același nivel de trai, disproporționat de mare. Între venit și gradul de mulțumire e o interdependență

directă. Cei cu venit mare sunt mulțumiți și invers. Cazul germanilor e o excepție, venitul celor din est a crescut pe baza transferului din vest. Nemulțumirea lor e generată de dependență și nesiguranță. În ciuda tuturor, în ultimii 15 ani, chiar și în Europa Răsăriteană, în România și Moldova, s-a făcut un mare salt de la generația sacrificată la „comun”, la una nouă, care va reface legătura între muncă și venit, va reabilita morală creștină e conștientă, că birocracia corupt, socialistă, trebuie depășită. Reunificarea Europei e ireversibilă, chiar dacă are loc mai încet decât se spera la Revoluțiile din 1989.

Prof. dr. Viorel Roman, consilier academic la Universitatea din Bremen, Germania

JOCURI DE CULISE

(urmăre din pag. 1)

să-i „înnămolească” deja, compromițându-i și până să iasă din capcane, trece ciclul electoral și de obicei: revin cei căzuți de pe cracă mai flămânzi și atunci vai de bietul contribuabil.

Dacă sunt prea capabili noii veniți în funcții de ministrii sau șefi de agenții, se mulțumesc să reziste doar pe funcții, grijind să fie pe plac cât mai mult se poate.

Domnul Președinte, mai experimentat, nu a schimbat tot, ci numai conceptele, încercând și poate reușind să valorifice celor rămași ... dorința acestora de a fi plăcuți și utili noii conducători cu experiența și continuitatea lor foarte productivă, în concluzie cei vechi, capabili, patrioți și cu experiență, lucrează eficient în favoarea țării, indiferent la cine e în vârf, tînui totuși la respect de subalterni, care speră să le vină rândul să treacă cu bagaje cu tot în noua corabie (fiind schimbători din naștere), dar temperați de șefii lor rămași pe funcție, care îi cunosc de oportuniști.

În acest mod simplist în aparență, un conducător abil, poate realiza schimbarea și asigură continuitatea, fără prea mari sincope.

Mai mult, vechi șefi înălțurați deja nu vor să cadă în brațele Guvernului Nou, ci din contră vor contraataca, arătându-i greselile și acolo unde nu-s, mai ales făcute în beneficiul Grupurilor de interese. Totuși lipsa de solidaritate a noului eșafodaj, îi face să cultive apropierea de partidul propriu, de care nu se poate depărta cu toată imparțialitatea Constituțională.

Cu toate eforturile însă, a unui singur om pus sau ales în fruntea țării (chiar și la noi ce-am vrut un tăcut), grupurile de interese din țară și din afară, vor continua, în măsura posibilului, să-și facă Jocurile de culise”, mergând până la înălțarea „pedicilor”

prin alegeri, alegeri anticipate (prin provocarea de crize, sau înscenarea unor accidente, dacă altfel nu se poate ... cu un nebun, sau un avion prăbușit). Așa că mulțimea oarbă - poporul, va fi jețuit în continuare, în frunte cu oamenii din guvern ... până la monopolurile străine și autohtone.

Cu toate că țara e bogată, din păcate viața celor mulți nu va fi ușoară datorită fițieiului, gazelor, cărbunelui, aurului, pădurilor, apeii minerale, uraniului și potențialului hidroenergetic al țării.

Deși avem gaze în țară și fiței, noi cumpărăm, datorită aceluiași jocuri de culise, cea mai scumpă benzină, cel mai scump gaz din Europa. Pădurile retrocedate ni se dau gate tăiate (și oricum nu le putem păzi), dacă obținem energie ieftină din cărbune (fiind exploatați și minerii), poporul o plătește dublu. De fapt din moment ce vindem pe nimic distribuția de electricitate și gaz la străini, cum mai sperăm să beneficiem de subsolul țării așa ca arabii?!

Pas cu pas am cedat aproape tot ce am avut, stăpânilor din Vest sau chiar din Cipru, Grecia și Cehia, dovadă că noi suntem mult mai infanți ca ei.

Au rămas doar bătrânii, fără pensii cât de cât decente, bolnavii fără medicamente (acasă sau în spitale), copii cu posibilități limitate de hrană și educație, tineretul capabil (cu sau fără diplomă) slugă prin Europa și cei mai în vârstă, șomează cu indemnizații mizere, unii angajați la negru cu necalificați (unii cu diplome universitare). De ce să dăm pentru fondul de pensii banii primii pe B.C.R. când putem să n-o vindem și să utilizăm profitul B.C.R. al Loteriei Naționale și C.E.C. până la ieșirea țării din mizerie. În rest nu mai avem decât să ne rugăm Domnului să mai aibă urechi și pentru acest popor și să dea minte noilor conducători

GURA PRESEI ROMÂNEȘTI

„E ceva în neregulă în România” Călin Popescu Tăriceanu, Prim Ministru

Mazilirea ...

Fonia sorții: tentativele eșuate ale Alianței D.A. de a-l mazili pe Năstase ar putea fi împlinite de colegii de partid.

„ZIARUL nr. 695”

Roz și gri

HSV! Un sunet aspru, în cadență germană, ca denumirea unui ser misterios în stare să te ramolească subit. Abia umilise pe Bayern pe terenul acesteia, stărnindu-le fanteziile. Uitasem că nemți nu mai contează în fotbalul mare, înghionțiți și la nivel de națională, ca și la cel de club. Germania e o țară în care fotbalul se scurge în amintiri frumoase, prezentul fiind populat cu venetici mediocri parașutați din lumea largă

Ion CUPEN
„Pro sport” nr. 2644

*

Între micuța mea floare de Nu-mă-uita: „Ai fost bolnavă anul trecut, acum iar ți s-a întâmplat ceva și eu nu te-am putut ajuta. Lipsa de comunicare duce nu numai la suferințe reale, dar și la neînțelegeri. Te rog, iubita mea, mai multe mesaje, confirmări și dezmințiri, dar cuvinte concrete pentru un pas înainte. Mă iubești, nu-i așa? Când mai ai scris asta ultima dată ai mai spus ceva.

Grig

7 Plus - nr. 313

Dilema veche

Ministrul Culturii a anunțat că o avalanșă de aproximativ 650 milioane de euro se va prăbuși peste cultura română.

Ce veți face în acest caz?

Șaș răspunde prin două citate. Unul din Mussolini, care cu puțin înainte de a atârna cu capul în jos ar fi exclamat: „Pericolul german n-ar putea fi stăvilît decât stimulând Germania spre alcoolism. Lumea de mâine va aparține băutorilor de apă”. Și altul dintr-un lipovean abțiguit, care la inundațiile din anii '70, stând în apă până la brâu, în bufetul comunal, la una mică, i-ar fi răspuns primului secretar aflat în vizită de lucru prin județ și care promisese că va reconstrui din temelii căminul cultural proaspăt prăbușit: „Ce cămin, tovarășe prim, nouă să ne faceți un nou bafiet”.

Ei bine, domnul Iorgulescu, care plănuește o mare rețea de institute rurale, pare că s-a îmbătat deja cu apă de ploaie din primăvara anului viitor, de vreme ce acei bani nu există în realitate, spre deosebire de bafietele sătești, care sunt și vor rămâne în continuare singurele bastioane ale culturii de consum rurale.

Mircea DINESCU

Actualitatea lui Tânase

Fusta, fusta ...

- fragment -

Când văd pe lume așa nedreptate

Fusta, fusta, fusta-i cu belea

Spun drept că-mi vine să mă-nec,

Toate-n lume le-nvârtește ea,

Numai femeia, femeia-n toate,

După ea ne pică mucul

Bărbatul joacă un rol de zevzec.

Și pupăm mereu papucul

Din zori de ziuă și până-n seară

Fusta, fusta, fusta-i cu belea.

Toți înainte-i ne ploconim,

Ea, mură-n gură știe să ceară

Cuplet spus de Constantin

Cum cântă dânsa așa țopăim.

Tânase în anul 1912

“Când capeți un răspuns, te << luminezi >>. Când pui o întrebare, în schimb, luminezi lucrurile.”

Constantin NOICA

Înalt Prea Sfinția Sa Nicolae Corneanu, dr. Nicolae Corneanu, Mitropolit al Banatului m-a primit într-o zi de început de primăvară, dis-de-dimineață, să stăm de vorbă. Sunt rare întâlnirile la care cel intervievat își toarnă suflul lui în suflul tău, ajutându-te să poți vedea îngerii. Înaltd Prea Sfinția Sa face parte din acei foarte rari slujitori ai Domnului Dumnezeu care prin credință fermă și blândețe creștină te convinge să crezi că numai Dumnezeu este Creator.

Despre oameni ca Înaltd Prea Sfinția Sa, spunea Bergson că respiră creștinism. Iată de ce la despărțire, i-am mulțumit mai ales pentru felul în care m-a convins că “Iisus Hristos este eternitatea care punctează istoria”.

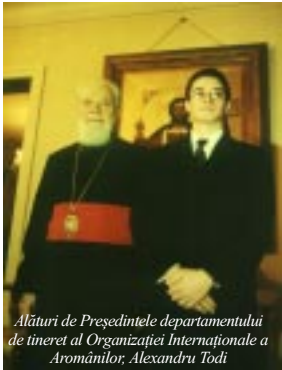
V. Toti

Înalt Prea Sfințe Părinte, de ce copiii noștri se botează la o vârstă la care ei nu își pot mărturisii opțiunea?

Da, e adevărat că multe confesiuni creștine amână botezul tocmai pentru că atunci când intri în Biserică și te ataezi unei credințe e bine să cunoști credința și să o mărturisești, însă în convingerea noastră a aparținătorilor Bisericii Creștine, există această credință că încă de la naștere e bine ca orice făptură a lui Dumnezeu, orice om, să poată fi pus sub protecția harului dumnezeiesc.

Sigur, el nu poate mărturisi – un nou-născut – credința în Dumnezeu, dar lucrul acesta se face prin așa-zisii nași.

Ne aflăm în Postul Paștelui și pentru că „Domnul Iisus nu e din Fălticeni”, permiteți-mi să vă amintesc cu respect, că Talmudul are o atitudine foarte netă față de plăcerile vieții, recunoscând că ceea ce Dumnezeu a creat pentru a bucura pe om este ceva bun în esența sa, motiv pentru care Talmudul nu numai că sfătuiește să se profite de aceasta, dar și condamnă pe acela care se abține ! În acest sens, vă întreb: postul nostru poate fi privit de acei care au dat lumii trei religii, ca un păcat?

Alături de Președintele departamentului de înerat al Organizației Internaționale a Aromânilor, Alexandru Todî

Nu cred că se poate pune problema unui păcat. Sigur, depinde foarte mult apoi de mentalitatea, de cultura, de civilizația, de mediul în care se naște și crește un om nou, însă credința în Dumnezeu este una și aceeași.

Dar această rigurozitate a postului, nu cumva mai îndepărtează pe unii credincioși de la Biserica Ortodoxă? Care credincioși, se duc spre secte, spre ... mă întreb?

S-ar putea vorbi de o rigurozitate. Nu este important cum ținem postul, nu este important, să zic așa, ci cum ne manifestăm credința! Repet, din nou, aceasta depinde de cultură, de civilizația în care am crescut, însă credința în Dumnezeu este una și aceeași și ne naștem cu ea și depinde cum o dezvoltăm pe parcursul vieții noastre.

Înaltd Prea Sfinția Voastră, dacă tot am ajuns la post, ce găsește îngăduință în ochii Domnului Dumnezeu, durată postului sau nevoița?

Întrebă-mă dacă voi spune că e o problemă esențială în ce privește credința în Dumnezeu, problema postului este o chestiune legată de mentalitatea și de mediul în care am crescut. Sunt credincioși care nu știu ce-i postul, a căror credință nu este legată de post. Problema postului pentru noi cei de astăzi e legată de credința noastră creștină, credința pe care ne-a adus-o mântuitorul Iisus Hristos, care a venit pe lume ca să fie al lui Dumnezeu atunci când Dumnezeu a socotit că e bine să intervină în viața umanității și să îi dea prilejul omului de a se apropia mai mult și mai eficient de Dumnezeu ! Pentru că problema postului o pune creștinismul, dar înainte de creștinism ce-a fost ? Creștinismul a apărut acum două mii de ani și mai bine, dar lumea există de mai multe mii de ani ! Când nu exista creștinism ce era atunci ? Exista post ? Știa lumea ce e postul sau ce nu e postul ? Asta e o problemă care ține de practica noastră creștină.

Hai să ne apropiem și de o întrebare pe care cititorii noștri sigur o doresc, și anume, care sunt rădăcinile neamului dumnezeesc ?

Eu m-am născut dintr-o familie de preoți. În familia mea au existat multe generații din care nu toți, dar mulți au devenit preoți. Însă dincolo de aceasta, ca om, eu m-am născut să zic așa, cu credință în Dumnezeu.

Credința care a evoluat ...

Credința mea, n-a rămas o credință teoretică și artistică, ci ea s-a concretizat în credința mea așa cum mi-au transmis-o antecesorii mei, părinții mei, așa cum am primit-o de la cei care m-au crescut și educat de-a lungul vremii.

Repet, din nou, creștinismul cu toate practicile lui a apărut înainte cu două mii și ceva de ani, dar înainte de creștinism au existat religii !

Au existat dar fără învățătura concretă a Domnului Iisus.

Exact, de aceea a apărut Fiul lui Dumnezeu, Iisus Hristos, care ne-a transmis o învățătură foarte concretă, care ne indică modul cum trebuie să credem și să trăim. Înaintea lui Hristos a existat religie, a existat Dumnezeu, dar odată cu Iisus Hristos, credința omului în Dumnezeu a devenit o credință mai concretă și mai pozitivă.

Cum se numea cel dintâi om căruiu îi datorai recunoștință ?

Și mama, dar și tatăl ! Nu știu în ce măsură oricare dintre noi ar putea spune acest lucru, dar cred că primele, să zic așa, conștientizări ale oricărui dintre noi, și mă refer sigur la mine în primul rând, a fost tocmai ceea ce a însemnat pentru mine mama și tata. E adevărat, tatăl meu a murit când eu eram destul de mic ca și copil, dar a rămas mama.

La câți ani ?

Când a murit tatăl eu aveam 10 ani, dar până la 10 ani m-a marcat foarte mult și tatăl și mama. De exemplu, pentru că spuneam că m-am născut dintr-o familie de preoți, tatăl meu a fost preot și, printre altele amintiri pe care le păstrez din momentul în am devenit conștient într-un fel oarecare, a fost faptul că venind tatăl de la Biserica mironosea a tătăie. Și mi-a rămas în conștiință mirosul acesta de tămâie care se adăuga, sigur la tot ce mi-a spus tatăl și mama în legătură cu Dumnezeu și sigur că percepțiile unui copil sunt percepții destul de concrete, e greu ca și copil să-ți exprimi credința în Dumnezeu, să spui cine e Dumnezeu, dar pentru mine, repet, tatăl care era preot a fost unul dintre cei care m-a marcat, să zic așa, ca și om al credinței.

Și sigur că erau lucruri, puțin importante, dar iată acest miros al tătăie pe care-l simțeam de câte ori se apropia tata care venea de la Biserica mi-a rămas în amintire ca ceva ce mă obliga să merg și eu la Biserica și să cred în Dumnezeu.

Spuneți-mi, Înaltd Prea Sfinția Voastră, când v-ați dat seama că pe lume e nedreptate ? Tot vorbeam de conștientizare.

Mi-ar fi greu să vă spun momentul, dar în orice caz din anii copilăriei am luat contact cu semenii de ai mei, sigur în primul rând cu copiii, dar și cu oamenii în general și fără să vreau îmi dădeam seama de diferența care există între cei cu care intram în contact: unii erau mai buni, alții erau mai puțin buni, în primul rând în manifestările care se exprimau față de mine ca un mic copil; deci îmi dădeam seama că există și bunătate și mai puțină bunătate în funcție de fiecare om cu care ajungeam în contact. Unii care erau față de mine în primul rând, mai cu dragoste, alții care erau indiferenți și poate chiar care, să zic așa, la un moment dat se purtau cu răutate față de mine și în felul acesta am început că concep care-i diferența între bine și rău (cămbeste), între un om bun și un om mai puțin bun.

Să ne întoarcem la actualitate.

Maestrul Diodor Nicoară credea - într-un interviu recent făcut cu mine - și crede și acum bunănie, că Neamul Românesc ar fi avut un alt destin dacă ar fi fost catolic. Un alt destin, nu și un alt rol spunea Domnia sa. Înaltd Prea Sfinția Voastră ce credeți ?

E posibil acest lucru !

De ce ?

Pentru că credința catolică e într-un fel oarecare specifică lumii apusene, credința ortodoxă e specifică lumii răsăritene, ori fără a exagera și mai ales fără a merge într-o direcție oarecum subiectivă, cred totuși că lumea apuseană, ținând seama de condițiile pe care le-a avut s-a putut dezvolta într-un sens civilizator, într-un mod mai pozitiv decât lumea răsăriteană. Adică apusul a avut condiții mai bune de dezvoltare decât lumea răsăriteană.

Si atunci probabil - sigur că e greu să poți să-ți imaginezi cum s-ar fi dezvoltat un popor sau altul, dar în orice caz, creștinismul apusean, cultura, civilizația apuseană s-au bucurat de condiții mai bune decât răsăriteanii și n-ar fi exclus dacă noi am fi îmbrățișat să zicem catolicismul, care reprezintă creștinismul apusean să fi putut să ne dezvoltăm într-un mod mai asemănător popoarelor apusene, dat fiind faptul că apusul a avut condiții mai bune decât noi răsăriteanii de dezvoltare, atât în plan cultural, cât și pe plan material.

Înaltd Prea Sfinție Părinte căți patriarhi a avut România iviți din pământul Banatului ?

Nici unul.

Nici unul !

Nici unul ! Primul patriarh al nostru, al românilor de când Biserica Ortodoxă Română a devenit Patriarhie, primul patriarh a fost Miron Cristea care a fost episcop la Caransebeș, dar el nu era originar din Banat, el era originar din Ardeal, așa încât pentru că nu am avut foarte mulți patriarhi de când s-a organizat Biserica Ortodoxă Română ca Patriarhie în 1924-1925, primul patriarh a fost cel care venise din funcția de episcop al Caransebeșului. Deci pornea din Banat.

Dar nu era bunănețean

Nu.

Ceialți ?

Nici unul nu a fost din Banat, dar aceasta nu este cred eu ceva important pentru că exista o anume tradiție în Biserica Ortodoxă Română - când funcția de patriarh devine vacantă - să ajungă patriarh în mod aproape automat, Mitropolitul ...

... Moldovei

Exact.

Spuneți-mi vă rog ce i-am putea spune azi lui Andrei baron de Șaguna, despre starea Mitropoliei lui? Asta și pentru că eu sunt aromân iar Înaltd Prea Sfinția Voastră, s-a născut într-o localitate în care unchiul lui Șaguna contele Grabowski avea întinse proprietăți - la Apudă !

Ceea ce i-am putea spune, sigur, referindu-ne la starea actuală a Bisericii l-ar încânta, pentru că Șaguna, a fost cel care a dorit să organizeze și să reorganizeze Biserica Ortodoxă din părțile noastre și ale Transilvaniei, dacă ar fi să împărțim teritoriul României în provincii istorice.

Ale Transilvaniei suferinde !

Ceea stăpânire nu a fost cu elemente exclusiv negative. Am putea spune că stăpânirea Austro-Ungară a lăsat, totuși, posibilitatea provinciilor dincolo de Carpați de a se dezvolta într-un mod specific lor. Tocmai de aceea Șaguna care aparținea acestei zone a pământului românesc, a încercat să facă tot ceea ce pe vremea lui l-a fost posibil pentru Biserică, și din acest motiv cred, că Șaguna a fost un om providențial, a cărui moștenire o avem și astăzi cu efecte benefice, nu numai asupra provinciilor transilvane, ci și a provinciilor de dincolo de Carpați.

Ce a dat Șaguna Bisericii Românești ?

Bunăoară, Șaguna e cel care a dat Bisericii, sigur, din provinciile care depindeau de el, un statut al Bisericii, un regulament al Bisericii. Acel statut al Bisericii pe care l-a conceput Șaguna a devenit în cele din urmă, - odată cu unificarea provinciilor românești - statutul Bisericii Ortodoxe Române în întregul ei. Din punctul acesta de vedere Șaguna, aș putea spune, că stă la baza organizării noastre bisericești de astăzi. El a fost un om providențial, care a înțeles cum trebuie organizată Biserica și ce statut trebuie să i se dea Bisericii ca să poată corespunde nevoilor națiunii noastre române.

(va urma)

Vasile Todî

Ce fel de regim are Rusia ?

De a fost atât de diferit regimul instalat la Moscova de cel care s-a dezvoltat în țările est-europene, deși a pornit de la același sistem comunist?

Mihail Gorbaciov, omul care a făcut istorie, era convins că poate reforma societatea sovietică prin glasnost și perestroika, cu un partid comunist rămas „forța conducătoare”. Această iluzie l-a dus la eșec și la căderea de la putere. I-a luat locul Boris Elțan, tot fost membru al Biroului Politic al PCUS, dar aureolat de asaltul asupra Palatului Dumei rusești. Elțan poza în campionul reformei, dar electoratul era totalmente nepregătit pentru o tranziție spre economia de piață și democrație. Rusia n-a cunoscut niciodată în istoria ei o perioadă de veritabilă democrație. Atât sub țarism, cât și sub comunism, statul fusese autoternic, un Moloh sau mai degrabă un monstru de tip Frankenstein care făcea și desfacea totul. Societatea civilă pur și simplu nu exista și atunci cum să voteze și pe cine să aleagă un popor traumatizat de mizerie și haos, terorizat de banditismul dezlănțuit în gubernii, cu o conștiință națională căzută de la înălțimea rangului de supraputere egalată în lume doar de Statele Unite - până la postura umiltoare de rudă săracă, acceptată cu un tacâm în plus la masa celor 7 bogății.

Egalitate în sărăcie

La alegerile din decembrie 1993, Gaidar și Iavlinski s-au străduit să explice rușilor că tranziția la economia de piață și întoarcerea la capitalism impun sacrificii și privațiuni. Au suferit o înfrângere catastrofală. Rușii mai auziseră asemenea discursuri și când li s-a spus că trebuie să ajungă din urmă țările occidentale avansate. Dar, pe atunci, cel puțin locul de muncă era asigurat, cele de trebuință pentru trai erau ieftine și exista egalitate în sărăcie. Mulți au votat deci cu Partidul Comunist. A luat o grămadă de voturi și șmecherul de Jirinovski, care promitea să refacă marea imperială, să iefinească vodka și chiloții de damă.

Cu simțul său politicianist, Elțan nu putea să ignore mesajul votului popular și a renunțat la măsurile radicale reformiste. În schimb, din cauză că Guvernul se afla la mare strămoare financiară, Elțan a lansat un program special prin care imensele bogății ale Rusiei erau vândute la preț de chilipir nomenclaturistilor din preajma sa. Nikolai Râjkov, fost prim-ministru pe vremea lui Gorbaciov, a devenit președintele băncii Tveruniversal, Piotr Aven, fost ministru al Comerțului, a pus mâna pe Alfa Bank, iar Serghei Egorov, fost președinte al Băncii de Stat și șef al Secției Financiare a CC al PCUS, a devenit președintele Asociației Băncilor. Un ziar din Moscova a demascat modul cum au operat foștii șefi. Marea bancă Uneximbasnk, controlată de Alexandr Korjakov, șeful Securității Kremlinului și tovarășul de chef al președintelui Elțan, a câștigat la licitație pachetul de acțiuni Norilsk Nichel, cel mai mare producător de nichel din lume; n-a fost prea dificil, deoarece Guvernul îl numise ca organizator al licitației pe Viktor Cernomârdin fost premier, fost director al gigantului energetic Gazprom. În 1995, când Cernomârdin a creat pentru alegeri partidul Casa Noastră (naș Dom) circula în Rusia zicala „Naș Dom-Gazprom”.

Rusia e în urmă cu o întreagă perioadă a civilizației umane

Actualul președinte al Rusiei, Vladimir Putin, se împacă foarte bine cu oligarhii economiei ruse, dacă ei nu-și bagă nasul în politică. Mihail Hodorkovski, proprietarul uriașului trust petrolier Yukos, finanța grupurile liberale și a anunțat chiar că are intenția de a candida la prezidențiale. Atunci a fost arestat, judecat și băgat la închisoare. Întrucât și acolo continua să facă declarații politice, a fost mutat în Siberia, de unde nu i se mai aude vocea.

Vladimir Putin a beneficiat de o conjunctură favorabilă pe piața petrolului care a ajuns aproape de 70 de dolari barilul. În acest fel, el a putut să plătească cea mai mare parte din uriașa datorie externă a Federației Ruse (85 miliarde dolari) și să realizeze o semnificativă îmbunătățire a situației economice a țării, ținând inflația sub control. Dar confruntarea politico-militară Est-Vest și-a pierdut virulența ideologică, iar pe arena internațională s-a instalat ca tip de conflict dominant în lupta pentru supremația mondială competiția economico-tehnologică. Rusia este confruntată cu un handicap structural, pe acest plan. Dacă în domeniul tehnicii militare și al cuceririi cosmosului URSS era deja cu un picior în secolul XXI, celălalt picior a rămas înfipt în prima jumătate a secolului XX. Societatea sovietică nu a cunoscut nici marele salt făcut de Occident în producția de masă a bunurilor de larg consum, inclusiv alimentare, nici tranziția la era electronică și a computerelor. Rusia e în urmă cu o întreagă perioadă a civilizației umane. Într-o epocă în care domeniul tehnologiilor de vârf (high-tech) se află în centrul luptei pentru supremația mondială a marilor puteri, în Rusia nu există o producție proprie de computere și tehnică informatică. Totul trebuie importat și abia în ultimii ani s-au făcut ceva investiții în acest domeniu. Dar cum este firesc, capitalul străin se îndreaptă spre modernizarea extracției de petrol, minereuri și alte materii prime, care constituie grosul exportului rusesc.

Dacă în sectorul economico-social, administrația Putin continuă să gestioneze structura oligarhică a Rusiei, în viața politică, președintele Putin a adoptat o serie de măsuri care marchează accentuarea caracterului autoritar al regimului său. Președinții de guvernii din Federația Rusă, care erau aleși prin vot popular, din 2005 sunt numiți de Kremlin. Recent, Duma a adoptat o lege prin care organizațiile societății civile sunt supuse unui control sever, ținând în special lichidarea finanțării lor din străinătate.

Democrația directorială

Cum poate fi definit regimul rusesc sub conducerea fostului KGB-ist Vladimir Putin? Putin susține că în Rusia funcționează democrația, o democrație croită conform condițiilor rusești. Recent, el i-a denunțat pe „sovietologii” care privesc Rusia prin prisma războiului rece, urmând eliminarea ei din grupul celor 8. „Căinii latră, dar caravana trece” - și-a încheiat Putin discursul polemic.

Un politolog rus apreciază că în Rusia funcționează o „democrație directorială”, iar Lilia Șevțova de la Carnegie Moscow Centre preferă „autoritarism birocratic”, accentuând nostalgia imperială a lui Putin. Viaceslav Nikonov, analist politic al Kremlinului, menționează robusta lui independență în politica externă, punând diagnosticul „conservator gaullist”.

Cea mai interesantă caracterizare, pentru că aparține unui fost consilier economic al lui Putin, este cea a lui Andrei Illarionov, care a demisionat în decembrie 2005 protestând împotriva politicii guvernamentale. Într-un studiu publicat în ziarul Kommersant, Illarionov susține că Rusia a devenit o „întreprindere corporatistă”, în care companiile de stat au devenit arme de asalt ale statului corporatist. Deși private, companiile seamănă din ce în ce mai mult cu rubedeniile lor de stat, fiind manipulate prin impozite selective - unele beneficiind de înlesniri și scutiri, altele fiind sugrumate fiscal. Ideologia corporatistă este „nașismul” (pe rusește „ai noștri”). Este o ideologie care conferă privilegiu, subsidii, credite, putere și autoritate „alor noștri”. Și asta nu pentru că așa e drept, ci pentru că sunt „ai noștri”.

Illarionov consideră că este un model din lumea a treia așa cum funcționează el în Libia sau Venezuela.

După cum se vede, Illarionov nu e interesat nici de poziția predominantă obținută în societatea rusă de miliardarii nomenclaturisti, nici de polarizarea socială din ultimele decenii, care a dus la o sărăcire a maselor mai gravă chiar decât în timpul regimului comunist. Slăbiciunea societății civile, în special absența unei intelectualități militante pentru democrație, care să se poată exprima în forme organizate politice, iată vectorii care au făcut ca alunecarea lui Putin spre autoritarism să nu întâmpine o veritabilă opoziție.

Silviu BRUCAN

Mereu ne-am purtat cu ei așa...

O MARTURIE TRISTĂ

Avenit ziua de 23 august 1944, când Regele Mihai a declarat ieșirea României din Pactul tripartit, iar a doua zi a declarat război Germaniei. Trupele germane au rezistat câteva zile, după care s-au retras prin trecătoarea Bratocea spre Brașov, în urma promisiunii că vor rămâne în prizonierat românesc, majoritatea nemților s-au predat foștilor frați de arme români. Peste scurt timp însă, au fost predați armatei sovietice, pierind în lagărele gulagului.

Totuși un grup de soldați germani mai inimoși, în grija cărora mă aflu și eu, și-au continuat drumul spre nord, trecând în dimineața zilei de 31 august Mureșul, pe atunci granița dintre Transilvania de Nord și Regatul României. Norocul meu că aveam biletul de tren, cu care ar fi trebuit să mă întorc în ziua de 28 august la liceu în Germania, și, bineînțeles, actele de identitate. Cu un convoi militar am ajuns până la Cluj și de acolo cu trenul la Viena, unde, în timpul nopții, am trăit experiența unui alt bombardament cumplit al Royal Air Force-ului.

Ajuns înapoi la Heidelberg, directorul liceului m-a mustrat

pentru că întârziisem cu două zile față de începerea cursurilor. Nici în timpul absenței mele, Heidelbergul nu fusese bombardat. Circula zvonul că generalul Dwight D. Eisenhower și-ar fi făcut studiile la Heidelberg și de aceea orașul ar fi fost ferit de distrugeri.

Pe parcurs, antrenamentul paramilitar se înțețe, iar la sfârșitul lunii martie 1945 am fost adunați în careu în curtea internatului, fiind întrebați foarte solemn cine vrea să participe în mod voluntar la apărarea capitalei Reich-ului, Berlin. După o scurtă pauză, toți elevii au făcut un pas înainte.

Wilfried H. Lang

O călătorie de zile mari

„Eu Rosetti, membru al Chibușului, vreau să merg la Paris”

Încinat de Israel, cunoscut doar din lecturi, de trecutul acestei țări, profesorul Alexandru Rosetti, însoțit de discipolul său și autorul nostru, n-a ratat nimic din ce i s-a oferit în puținele zile de ședere în Ierusalim: Universitatea, al cărui invitat era, Valea Plângerii cu Sfântul Mormânt, Muzeul Yadvasheh, Parlamentul (Knessetul).
Iată-i acum pe cei doi la fel de încântați și de țara propriu-zisă.

„De unde dracu' au mai scos-o și pe asta?!”

Anceput, a doua zi, călătoria prin țară. A pornit din sud, cu vizitarea Bethlehemeului, alt loc care l-a marcat pe Maestrul meu. Am intrat în biserica Nașterii Domnului, care are un loc la subsol, unde se presupune că a fost ieslea în care s-a născut Isus Hristos. Am aflat despre istoria stabilirii acestui loc, părerile fiind împărțite între diversele Biserici. A intervenit sultanul turc (teritoriul Palestinei făcea parte din Imperiul otoman) și lei-a dat, în 1717, un termen de 24 de ore pentru a cădea de acord. Locul este impresionant: diverse candelă atârnă deasupra unui disc mare de aramă în formă de stea, pe care este menționat acordul dintre Biserici.

Rosetti nota de zor tot ce afla. Cred că citea dimineața (era un „matinal”) ghidul Michelin, fiindcă punea întrebări surprinzătoare, de detaliu. Nu o dată însoțitoarea noastră trebuia să ceară informații suplimentare, motiv pentru ca Maestrul meu să-mi spună, în românește, mereu: „De unde dracu' au mai scos-o și pe asta?!” (Dacă ar fi fost la București, ar fi adăugat și „trebuie dată afară”).

„Uite, domnule, de ce au fost capabili.”

I-auzi, dom'le!

În aceeași zi am fost să vedem Valea Iordanului, unde a predicat Ioan Botezătorul. Rosetti a fost surprins („îmi închipuam altfel Iordanul”, dar nu a precizat cum). Stătea, se uita cu ochii săi pătrunzători și nu-i venea să creadă că, la malul Mării Moarte, eram la 390 de metri sub nivelul normal al mărilor, în apropiere erau câmile, pe care te puteai urca în schimbul unei sume modice. M-am și fotografiat pe câmilă, prilej pentru Maestrul meu să se amuze copios, fiindcă era să cad. Discret, așa cum era când nu vroia să se dea în spectacol, a răspuns cu un scurt „merci” la invitația mea lansată de la „înălțimea” pe care mi-o conferea câmila.

Seara am ajuns la chibușul Guinoșar (Genezareth), de pe marginea lacului Tiberiada. Excelent primiți, ni s-a făcut o prezentare a istoriei chibușului, unul dintre primele create în Israel, în zeci de diapozitive am văzut, de fapt, cum au venit primii evrei din diasporă să se stabilească pe „pământul sfânt”, înainte de crearea statului Israel, cum erau depuși de vase speciale pe malul mării, cum, în timpul nopții, își ridicau din scândurile aduse pe vas mici întărituri pentru a rezista incursiunilor arabe, cum s-a organizat viața în colectiv, care a dat naștere viitoarelor chibușuri. Rosetti, care de obicei nu suportă expunerile lungi, asculta de această dată cu atenție. Mai mult chiar, punea întrebări. La sfârșit, rămași în doi, nu mai conțenea cu „I-auzi, dom'le”. „Uite, domnule, de ce au fost capabili.”

Nu vrei la chibuș?

„A doua zi am fost conduși prin chibuș, un fel de gospodărie colectivă, în care principul de bază era „Fiecare după puterea lui, fiecare după necesități.” Am vizitat câteva case. Locatarii erau la treabă, cu o distribuție riguroasă a sarcinilor; pe unii îi vedeam pescuind cu năvodul în lacul Tiberiada. A urmat o conversație pe care nu o pot uita.

R.: Dar de unde au alimentele ?

X.: Li se repartizează de la chibuș.

R.: Unde mănâncă oamenii din chibuș?

X.: Unii mănâncă acasă, dacă vor să-și gătească ceva, dar cei mai mulți preferă cantina chibușului. (Cel care ne conducea ne-a deschis un frigider cu alimente.)

R.: De unde își iau îmbrăcămintea ?

X.: O primesc de la chibuș. Se cunosc, în general, necesitățile fiecăruia și li se repartizează, la timpul potrivit, tot ce le trebuie.

R.: Câți bani primesc pe lună membrii chibușului?

X.: N-au nevoie de bani.

Rosetti a rămas perplex; se uita la mine, ca și cum ar fi trebuit să-i explic eu, apoi pune întrebarea-cheie:

R.: Bine, dar eu, Rosetti, membru al chibușului, vreau să merg la Paris. (Ce ar fi putut dori altceva Rosetti?)

X.: Pentru ce să mergeți la Paris ?

R.: Să văd Parisul!!!

Răspunsul lui X. l-a năucit total pe Maestrul meu și și-a amintit de el ani de zile.

X.: Nu este o problemă să primiți bani, dacă mergeți la un eveniment important de familie (căsătorie, deces), își aducea aminte de chibuș. Când eram în pană de subiecte de discuție, acesta asigură o după-masă plăcută.

Rosetti a tăcut, s-a uitat aproape speriat la mine (cred că voia să-mi declare că nu era pentru el viața în chibuș) și, după ce și-a revenit, pe o alee din chibuș, când eram doar noi doi, mi-a zis:

„Dragă, nu mai pricep nimic.” Se lovea cu palmele pe frunte sau ridica mâinile spre cer (nu mai exista nici un „ha, ha, ha”). „Draculea, eu am avut toată viața imaginea unui evreu, zaraf la colț de stradă, care schimbă bani. Bani erau viața lui. Aflu acum că nu îi interesează banii, aici, în chibuș. Mare drăconvenie! Și de ce nu vor bani? Pentru că așa le spune conștiința!” Ochii lui mă fixau și aproape mă implorau să-i explic „cum devine chestia asta”. N-a mai fost nevoie să scrie în agenda; i-a intrat bine în cap și, ani la rând, își aducea aminte de chibuș. Când eram în pană de subiecte de discuție, acesta asigură o după-masă plăcută.

Săptămâna de vis a luat sfârșit la Tel Aviv. Seara ne-am amintit de locurile pe unde am fost, de „notre belle américaine”... Nu mai era supărat nici pe ghidul nostru, nici pe ce mănâncăm eu dimineața, mai ales acel „oeuf à la coque” - ou moale, servit într-un păhărel de argint, cu partea de deasupra perfect tăiată, dar cu albului aproape nefiert. (Mi-a rămas în minte acest ou, pentru că și acum, dacă dau peste așa ceva, spun că e „ca la Hotel King David din Ierusalim”.) Pentru Rosetti a fost realizarea unui vis. Nu l-am mai văzut așa de aprins decât când urma să mergem la congresul de la Rio de Janeiro, unde, fiind vorba de prima călătorie în emisfera sudică, îl interesa să vadă bolta cerească noaptea și, mai ales, Crucea Sudului. După ani buni de la călătoria în Israel, își amintea de locurile și persoanele văzute cu de niște lucruri care nu pot fi uitate. De multe ori, seara, mă suna să-mi spună doar „Ți-aduci aminte de Sfântul Mormânt?” sau „Nu vrei să mergi la chibuș?”

Marius SALA

Soacra Balcanilor și orgia de la Coțofănești

Istoria orgiei de la Coțofănești n-a fost publicată de nici un ziar românesc, însă ea a „răsuflet” în America în „The Daily Worker” și astfel, a ajuns la noi. Și prin noi, pentru prima dată la cititorul român.

„Dacă cineva dorea dorea să vorbească despre vicile ori urgiile (burgheziei și aristocrației - n.r.) din România, și vrea să le arate într-un mod vivid [vivid], nu trebuia să recurgă la gesturi pentru a influența, ci era destul să apese pe un singur cuvânt: COȚOFĂNEȘTI, și oricare ar fi înțeles fără să mai aibă nevoie de alte cuvinte.

În 1920, majoritatea guvernamentală a generalului Văitoianu a refuzat să recunoască validitatea mandatului unui membru al Parlamentului. Deputatul în chestie s-a ridicat de pe scaun și a strigat un singur cuvânt: Coțofănești! Și în mai puțin de o jumătate de oră validitatea mandatului a fost recunoscută.

O delegație de țărani, sub conducerea unui avocat, a prezentat o petiție ministrului de interne. Ministrul, la început, a refuzat să iscălească petiția. Avocatul care conducea pe țărani, scos din fire, și-a pierdut răbdarea și a strigat în fața ministrului: Coțofănești! Ministrul s-a făcut alb ca varul și a scris pe petiția țărănilor un singur cuvânt: Admis.

Pentru Dumnezeu! Ce e Coțofănești? Ce înseamnă acest cuvânt ?

El e numele unui sat în apropiere de orașul Bacău din Moldova [...]

*

A fost în 1917. Armatele invingătoare ale germanilor, sub conducerea generalului von Mackensen, au pătruns departe pe teritoriul român. Coțofănești era la marginea armatei române și servea [drept] Cartier General al Statului Major al armatei române și al corespondenților de război. Servea în același timp ca un spital provizoriu pentru soldații răniți.

Regina Măria, cele două fiice ale sale: Elisabeta și Maria, și un număr de doamne de Curte, se «sacrificau» în mod benevol pe altarul patriotismului, îngrijind de răniți. Ele își devotau ziua și noaptea în munca lor caritabilă, cu deosebire noaptea, și multe povești minunate asupra devotamentului lor au fost circulate, povești în care ofițerii [...] n-au jucat un rol mic [...]

Într-o noapte a fost adus de pe front un soldat grav rănit, care suferea cumplit din cauza hemoragiei [...].

Sergentul-major care era de serviciu a trimis pe un soldat să aducă doctorul, care, de asemenea, era de serviciu. Doctorul, firește, n-a fost aflat la spital. Un soldat [...], care avea trei ani de serviciu în armată, a fost trimis să caute pe doctor. După indicațiile soldatului de gardă, el s-a îndreptat spre o clădire din apropiere, unde un fel de petrecere militară era în toiul ei: lucru care se întâmplă des, când «soldații» și «civili» sunt din «societatea înaltă».

Soldatul a încercat să intre înăuntru, dar toate ușile erau încuiate. Și-a ciulit ocul urechile: dinlăuntru veneau melodii [...] Și s-a gândit îndurerat la camarazii lui care ucis și sunt uciși pe front, și cu deosebire la camaradul care voma sânge [...] în spitalul de campanie. S-a dat pe lângă erau trase în jos cu multă o fereastră în fundul un mic gol care i-a îngăduit scena pe care i-au întâlnit-indignare.

Go!, [alții] pe jumătate de caritate în diferite poziții care erau acoperite cu Într-un alcov cânta

Uitând de misiunea în chemat la fața locului pe putut aduna lângă el, și i-a La vederea orgiei ce se fost cuprinși de o furie benzină și au desărtat ferestrelor; pe uși și pe alte au dat foc.

Când ofițerii și soldații din barăcile din vecinătate au venit la locul incendiului au aflat o societate «îmbrăcată foarte delicat» [...]

În această patriotică societate erau: Maiestatea Sa regina României, Maria Hohenzollern, într-un capot de noapte vișiniu; prințesa Maria, viitoare consoartă a lui Alexandru, regele Iugoslaviei; prințesa Elisabeta, viitoare consoartă a ex-regelui grec - George [...]

Natural, corespondenții de război au fost, de asemenea, la fața scenei, și au luat în grabă câteva fotografii asupra acestei idilice societății: «Regina României, fițele sale și damele ei de onoare, intoxicate, (bete - n.r.) îmbrăcate numai în capotele diafane, de noapte, în brațele ofițerilor [...] pe jumătate dezbrăcați».

Un număr din aceste fotografii au fost confiscate de Siguranță (poliția secretă a României), dar restul din ele sunt încă în mâini sigure.

Dr. Dumitru Garofil

Generalul von Mackensen

SEMNALUL DE LA CLERMONT

La sfârșitul primului mileniu al erei noastre, Europa încearcă să se smulgă din inerția în care a zăcut secole de-a rândul și să se elibereze din claustrarea ce și-a impus-o sau i-a fost impusă după prăbușirea lumii romane.

Regi cu feude puține și cu autoritate pe măsura posesiunilor lor — ca Hugo Capet spre exemplu — încep acum acea muncă mișaloasă și anevoioasă, siropită din plin cu sânge, pentru a duce la capăt ceea ce istoria va denumi mai târziu crearea statelor feudale centralizate.

Feudalii trebuie să țină piept atât regelui, care se străduiește să le subrezească pozițiile, cât și orașelor ce se răzvrătesc pentru a obține mult răvnita chartă de comună liberă. Papa, în numele „păcii Domnului”, limitează principala preocupare a nobililor: războaiele. Obligată să se supună poruncilor bisericii nobilimea încearcă să-și omoare timpul liber organizând partide de vânătoare — atât de păgubitoare pentru loturile țărănești —, petreceri cavaleresti sau spectacole în cadrul cărora trubadurii cântă frumusețea femeilor și vitejia cavalerilor.

Majoratul feudal

Cam tot în această vreme apare principiul intitulat „majoratul feudal”, conform căruia domeniul ereditar rămâne moștenire primului născut; ceilalți copii de nobili sunt nevoiți fie să îmbrace haina monahală, fie să-și pună sabia în slujba cuiva. Din motive lesne de înțeles, suveranii Europei și Papa sprijină și binecuvăntează orice prilej care-i ademențe pe neastâmpărații cavaleri, în căutare de averi și aventuri, dincolo de țărmurile continentului.

Către sfârșitul primului mileniu, papalitatea începe susținută și prelungită ei ofensivă pentru

Semnalul cruciadelor este dat în anul 1095 la Conciliul de la Clermont de către Papa Urban II

cucerirea supraștărilor universale. Primele atacuri sunt îndreptate împotriva Imperiului german. Următoarele, cunoscute sub numele de cruciade, au ca obiectiv eliberarea „locurilor sfinte” și, eventual, refacerea unității lumii creștine. Semnalul cruciadelor este dat în anul 1095 la Conciliul de la Clermont de către papa Urban II, care spune printre altele: „Pământul pe care-l locuiți este sărăcit. Din această cauză el

vă provoacă mari greutăți. De aceea vă ucideți între voi. Lăsați la o parte dușmănia care vă slăbește forțele și plecați spre locurile sfinte [...] Regatele Asiei așteaptă să le cucerii”, în încheierea alocuțiunii sale, papa are grijă să adauge că „aceasta este vrerea Domnului”.

În această epocă, procesul de aservire a țărmurilor cuprinde întreaga Europă. Ca urmare, situația țăranilor, cei mai mulți dintre ei serbi, devine de-a dreptul insuportabilă.

Chemarea adresată de Papă Europei pentru eliberarea locurilor sfinte trezește interes în mai toate statele continentului nostru și în toate straturile societății. La apel răspund „prezent” feudații mari și mici, animați de dorința de a se înfrupta din fabuloasa bogăție a Orientului, țărani ce visează un petec de pământ negrevat de nici o obligație feudală, suverani aventurieri ca Richard Iimă de Leu, sau roși de vanitate și ambiție ca împăratul Frederic I Barbarossa, unele orașe italiene ca Genova, Pisa sau Veneția ce ținesc nu atât la eliberarea Ierusalimului, ci mai ales la cucerirea unor teritorii situate în Asia sau Africa pentru a le transforma în mari antrepozite comerciale. De fapt, cruciadele s-au dovedit a fi veritabile expediții militare de colonizare, iar efectele lor s-au concretizat atât în cucerirea unor căi comerciale importante din Marea Mediterană, cât și în stabilirea unui contact economic mai strâns între Occident și Orient.

Pentru a înțelege mai bine ce anume i-a mânat pe cruciați dincolo de fruntariile Europei se cuvine să menționăm în mod deosebit și spiritul religios, atât de puternic înrădăcinat în mentalitatea epocii.

Această stare de profund misticism era permanent întreținută de papalitate.

Cunoscând toate acestea ne explicăm de ce predicarea primei cruciade a stârnit un mare răsunet și de ce ea a participat feudații și țărani într-un număr impresionant.

Radu Valentin

Întâlniri cu Stalin

A treia întâlnire a mea cu Stalin a avut loc pe la începutul anului 1948.

Este timpul să spunem și câte ceva despre atitudinea lui Stalin față de revoluții, implicit față de revoluția iugoslavă.

Din cauza renunțării Moscovei, ca regulă în momentele decisive, la sprijinirea revoluției chineze, spaniole, în multe privințe și a celei iugoslave, domnea — nu fără temei — părerea că Stalin era îndeobște împotriva revoluțiilor. Dar aceasta nu este absolut exact. Atitudinea lui Stalin era condiționată, adică era împotriva doar în măsura în care revoluția ieșea din sfera de interes a statului sovietic. El simțea instinctiv că formarea unor centre revoluționare în afara Moscovei putea să pună în pericol monopolul acesteia în comunismul mondial, ceea ce, de fapt, s-a și întâmplat. Din cauza aceasta, el sprijinea revoluțiile numai până la un anumit grad, până în momentul în care putea să păstreze controlul, totdeauna pregătit să le lase în aer dacă i-ar fi scăpat de sub control, și susțin că nici astăzi nu există schimbări esențiale în politica guvernului sovietic.

Omul care în propria sa țară subordonase toate activitățile concepțiilor și personalității sale, Stalin, nu putea să procedeze altfel nici în afară. Identificând în interior progresul și libertatea cu interesele și privilegiile unui partid politic, el nu putea nici în exterior să aibă o altă atitudine decât cea de hegemonist. Ca fiecare, s-a redus la propria operă. El însuși devenise rob al despotismului și birocrăției, al sărăciei generale și cenușului pe care le-a impus țării sale.

Căci, într-adevăr, este exact că nimeni nu poate răpi libertatea cuiva fără s-o piardă și pe cea proprie.

Milovan DJILAS (Munteșu)
eseist și politolog

O fi chiar așa ?

Teama inexplicabilă a tuturor de Poporul Ales, îi împinge pe oameni să creadă cu convingere că ei, evreii, au drept scop suprem, distrugerea statelor naționale și înlocuirea lor cu o stăpânire evreiască.

„Protocoalele Înțelepților Sionului” — atribuite de evrei poliției țariste — și de toată lumea, evreilor, sunt privite de evrei, ca o carte de propagandă antisemită, iar de neevrei ca un complot universal evreiesc.

Publicându-le în revista noastră — episodic — noi ne ținem departe de comentarii, dumneavoastră... (Vasile Todî)

*

Cuvântul libertate, care poate fi tălmăcit în deosebite înțelesuri, noi îl vom defini astfel:

Libertatea e dreptul de a face ceea ce îngăduie legea. O astfel de tălmăcire a acestui cuvânt, făcută atunci când îi va fi sosit vremea, va pune toată libertatea în mâinile noastre, deoarece legile vor nimici sau vor crea ceea ce o să ne fie plăcut urmând programul prezentat mai sus.

Cu presa vom lucra în felul următor:

Ce rol joacă astăzi presa? Ea servește la ațâțarea patimilor și la întreținerea egoismelor de partid. Ea e plină de deșertăciuni, nedreptăți și minciuni, iar cea

mai mare parte a oamenilor nu-i înțelege deloc menirea. Noi o vom înjuga și îi vom pune opreliști puternice, vom aplica același sistem și cu celelalte lucrări tipărite, căci la ce ne-ar servi subjugarea presei, dacă nu ne vom pune la adăpost și de focul broșurii și al cărții? Vom transforma publicitatea — care ne costa astăzi scump, deoarece numai

prin ea putem cenzura ceea ce se scrie în ziare, — într-un izvor de venit pentru statul nostru. Vom înființa un impozit special asupra presei. Vom obliga să ni se plătească o cauțiune atunci când se înființează ziare sau tipografii. Astfel va fi scutit guvernul nostru de orice atac din partea presei. Iar când se ivește vreun prilej, vom aplica amenzi fără milă. Timbre, cauțiuni și amenzi, toate acestea vor aduce statului venituri uriașe.

E drept că ziarele de partid ar putea trece ușor peste asemenea pierderi bănești. Le vom desființa, îndată ce ne vor fi atacat a doua oară. Nimeni nu se va putea atinge nepedepsit de aureola atotputerniciei guvernământului nostru. Pretextul pentru a desființa un ziar, va fi ca organul în chestiune ațâță spiritele fără motiv și fără a avea dreptate. Vă rog să nu treceți cu vederea că printre ziarele care ne vor ataca, vor fi și dintre cele întemeiate de noi, dar ele vor ataca numai acele puncte, ale căror schimbări le vom dori.

Nimic nu va putea fi adus la cunoștința lumii fără supravegherea noastră.

Inchiziție și spionaj

Este adevărat că inchiziția a dispărut cu totul: a fost perfecționată. În mediul vatican există o subtilă atmosferă inchizițională, latentă, apăsătoare, care spionează și clasifică personalul conform unor idei preconcepționate. Inchizitorii, comandanți de superiorul cel atotputernic, revizuieste vechea artă, pornind atacul sabotaj la momentul potrivit împotriva prăzii care nu va și nicioodată cum și de ce a fost scoasă din joc.

Produsul inchizitorial de larg consum este telefonul vatican. Chiar dacă este prohibit să scotocești în viața particulară, e totuși absolut normal ca un superior de curie să ceară și să obișnuiască cu ușurință punerea sub urmărire a telefonului unui subaltern, fără nici o avertizare a celui interesat, ale cărui conversații sunt interceptate și înregistrate. Subiectul astfel controlat prin tot felul de metode — spioni, microfoane ascunse și altele de acest fel — este înregistrat fără să bănuiească nimic. Arbitrarul și abuzul există și nu se pot nega, dar sunt atât de regulamentare, încât nu ajung să tulbure conștiința celor care fac uz de ele: superiorii, funcționarii și referenții.

Toți funcționarii Vaticanului știu că telefonul, dacă încă nu este, poate fi pus sub control în orice moment. Cu cât un prelat are mai mult prestigiu, cu atât mai mult poate bănuși că aparatul său e ascultat. Evident că nici o convorbire înregistrată nu va ajunge la urechea celui în cauză. Cu atât mai bine pentru el, care nu trebuie să știe mare lucru despre el însuși. Mai mult, într-o bună zi, fără vreun motiv justificat, ar putea să-i pice pe cap o impersonală și indefinită decizie adoptată de fantomatica comisie de cardinali de acole de sus, din cer. Prelații cei mai prudenți preferă să-și telefoneze din propriile locuințe mai degrabă decât din birourile Vaticanului. Membrii clanurilor sunt cu toți avizați.

CONSTANTIN IONCELESCU

